

vení § 1409 obč. zák. a § 1 zákon. čl. LVII:1908 jsou shodná. Leč tato ustanovení se úplně nekryjí a § 1 zák. čl. LVII:1908 přímo tu nedopadá, avšak přes to jest na souzený případ použití obdobně ustanovení § 1 zák. čl. LVII:1908, i když toto ustanovení mluví jen o převzetí obchodní živnosti, neboť účelem tohoto zákona jest ochrana věřitelů a není jeho smyslem, by věřitelé měli býti chráněni jen, když byla smluvně převedena na třetí osobu v š e c h n a aktiva i pasiva, neboť v tom případě mohly by smluvní strany úmyslně zmařiti účel zákona. Podle ustálené judikatury stačí, převedena-li na kupitele podstatná část aktiv způsobem zaručujícím kontinuitu provozu dotyčného podniku. (Srovnej rozhodnutí čís. 141 úr. sb. n. s., příl. Právního Obzoru, a rozh. Rv III 75/26 uveř. v Právním Obzoru roč. X. 21.). Nutno však zdůrazniti, že žalovaný podle zjištění nižších soudů převzal řadu věcí, které jsou podstatnou částí zařízení potřebného pro provoz mlékárny, tvořící souhrn majetkový, jenž jest určitou hospodářskou jednotkou a podkladem osobního úvěru dosavadního majitele.

Čís. 11331.

Ústní výhrada schválení pojišťovací smlouvy (s doložkou o příslušnosti soudu podle § 104 j. n.) zmocnitelem, jež nebyla pojata do písemného návrhu, nemá proti pojišťovně právní účinek, nebyl-li jednatel pojišťovny, s nímž zmocněnec vyjednával, oprávněn k ústním úmluvám, an byl jen sběratelem nabídek, a nebyla-li ústně učiněná výhrada pojišťovně sdělena dříve, než přijala pojišťovací návrh. Námitka neplatnosti úmluvy pro nedostatek vůle stran (§ 869 obč. zák.) aneb pro obmyslnost (§ 871 obč. zák.) nemá tu místa.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1932, R I 847/31.)

Žalobu, již se domáhala žalující pojišťovna na žalované zaplacení pojišťovací premie, opírala žalobkyně co do místní příslušnosti o ustanovení čl. 22 všeob. pojišť. podmínek, podle něhož žaloby proti pojištěnému mohou býti podány i na soudě, v jehož obvodu jest bydliště nebo živnostenský závod nebo zemědělský statek pojištěného. Žalovaná namítla, že má řádné bydliště v obvodu jiného než dovolaného soudu a že příslušnost dovolaného soudu nepřichází v úvahu, ježto pojišťovací návrh nepodepsala ona, nýbrž její manžel, jenž k tomu neměl zvláštní plné moci. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl námitku místní nepřislušnosti v podstatě z toho d ů v o d u, že okolnost, že se manžel žalované při podpisu pojišťovacího návrhu vyslovil, že nemá plné moci od manželky a že návrh na pojištění bude platiti jen v tom případě, schválí-li ho manželka dodatečně (k čemuž nedošlo), — nemá významu vzhledem k čl. 9 všeob. poj. podm., podle nichž jest třeba písemné formy pro všechna oznámení a prohlášení, jež podle zákona nebo smlouvy jest činiti pojištěnému nebo třetí osobě proti pojišťovateli. R e k u r s n í s o u d vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud míní, že se písemná forma stanovená článkem 9. pojišťovacích podmínek nevztahuje na úmluvu o příslušnosti soudu podle § 104 j. n. a že je proto rozhodné, co bylo ujednáno ústně. Zjišťuje, že ústní úmluvou bylo, že manžel žalované si vyhradil schválení písemné nabídky manželkou, a, poněvadž ke schválení nedošlo, není ani úmluva o příslušnosti soudu podle článku 22. pojišť. podmínek pro žalovanou závazná. Než, i kdyby se vycházelo z předpokladu, že nebyla pro prohlášení stran o příslušnosti soudu (§ 104 j. n.) vymíněna písemná forma, neměla by ústní výhrada schválení smlouvy žalovanou, nebyvši do písemného návrhu pojata, proti žalující společnosti právní účinek, an jednatelem společnosti, s nímž manžel vyjednával, nebyl oprávněn k ústním úmluvám a ústně učiněná výhrada nebyla žalující společnosti ani sdělena. Neboť za oněch předpokladů byla žalující společnost, když jí písemný návrh na předepsaném formuláři vyhotovený a onu výhradu neobsahující byl sdělen, podle zásad poctivého obchodování oprávněna, míti za to, že písemný návrh obsahuje úplný projev vůle navrhovatele, takže, ana žalující společnost písemný návrh přijala, jen obsah tohoto písemného návrhu se stal obsahem smlouvy. Že jednatelem nebyl oprávněn o přijetí nabídky rozhodovati plyne z toho, že je jen sprostředkovatelem, jak sám na návrhu písemném vyznačil, a je tudíž jen sběratelem nabídek, o jichž přijetí rozhoduje sama společnost. A že případná námitka neplatnosti úmluvy pro nedostatek vůle stran (§ 869 obč. zák.) aneb pro obmyslnost (§ 871 obč. zák.) nemá v takovém případě místa, bylo vyloženo v rozhodnutí č. 6628 sb. n. s., na něž se poukazuje (viz také rozhodnutí čis. 10198 a 10250 sb. n. s.). Rozhodnutí o platnosti úmluvy o příslušnosti soudu záviselo tudíž jen na tom, zdali ústně ujednaná výhrada byla pojišťovně sdělena dříve, než návrh pojišťovací přijala. Bylo na žalované, aby skutečnost tu tvrdila a dokázala, což se však nestalo. Jest tudíž sudiště uvedené v návrhu považovati za ujednané, (§ 104 j. n.) a nebylo třeba zabývati se předpisem článku 9. všeobecných podmínek. Soud první stolice rozhodl správně, zamítnuv námitku místní nepříslušnosti.

Čís. 11332.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

V tom, že soud stanovil volným uvážením výši výživného nemanželského dítěte, nelze spatřovati nezákonnost ve smyslu § 46 (2) zák.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1932, R I 1014/31.)

O b a n i ž š í s o u d y uložily nemanželského otci, by platil pro dítě výživné měsíčních 100 Kč. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.